

— Що диришъ, юначе? — запита го Атласъ. Херкулесъ му разказа мжката си отъ начало до край.

— Зная, кжде е тази чудна градина, — каза му Атласъ, — ала тя принадлежи на моитѣ дъщери, на Хесперидитѣ. Нѣма нищо по-лесно за мене отъ това, да ида и да донеса ябълкитѣ. Желаетъ ли да ме замѣстишъ, докато се завърна? Въ това време азъ ще си и поотпочина малко, защото съмъ много уморенъ и имамъ голѣма нужда отъ почивка.

Херкулесъ се съгласи, зае мѣстото на Атласа и подпрѣ съ раменетѣ си небесния сводъ.

Следъ малко Атласъ се върна. Той носѣше златнитѣ ябълки въ ржце и пожела самъ да ги отнесе на Евристей, ала Херкулесъ се възпротиви; той се пристори, че е много уморенъ и помоли Атласа да го замѣсти.

Бащата на Хесперидитѣ бѣше човѣкъ съ исполнински ръстъ, ала не бѣше твърде досѣтливъ. Той не разбра хитростъта на Херкулеса, покорно наведе глава и се огъна подъ тежкия си товаръ.

Освободенъ отъ тежкото бреме, Херкулесъ си тръгна съвсемъ спокойно съ златнитѣ ябълки въ ржце и побърза да ги отнесе на своя братъ.

12. КУЧЕТО ЦЕРБЕРЪ.

Ето ни най-после и предъ дванадесетата и последна работа, която жестоката и непоколебима Юнона възложи на Херкулеса. Евристей безуспѣшно се мжчеше да намѣри най-опасни изпитания за Херкулеса. Оставаше му само една, малка вѣроятностъ да погуби Херкулеса: да го остави при Цербера — ужасното куче, което пазѣше вратата на ада и което щѣше да го разкъса съ тритѣ си уста. Херкулесъ получи заповѣдь да плени кучето.